

hørene, hvis Resultater jeg senere skal komme ind paa. Nu siger det ærede Medlem, at han vilde ikke henvende sig til Justitsministeriet, fordi han havde ingen Grund til at tro paa Justitsministeren med Hensyn til Resultatet af en Kommissions Undersøgelser. Det var da ikke nogen Grund for det ærede Medlem til ikke at ønske, at Sagen blev undersøgt paa den bedst mulige Maade; men det ærede Medlem havde tillige tabt Tilliden til Justitsministeren — og det kan jo være slemt nok, at det ærede Medlem har tabt den Tillid, jeg ved ikke, hvor stort Tabet er, thi jeg ved ikke, hvor stor den har været — han havde tabt denne Tillid, fordi jeg i Fjor Vinter, var det vistnok, havde oplæst et Brev fra Overretsassessor Brun angaaende Forstander Mortensen paa Flakkebjerg og derefter, som det ærede Medlem udtrykte sig, havde holdt med Mortensen. Jeg maa tilstaa, at jeg forstaar ikke rigtig den Betragtning fra det ærede Medlems Side, thi efter at det ærede Medlem havde gjort et stort, maa jeg sige, Rabalder i Aviserne og paa Møder, henvendte han sig jo dog til Justitsministeren netop om at faa den offentlige Undersøgelse i Gang, som kom i Gang. Det traf sig jo netop saa mærkværdigt, at det ærede Medlem og jeg paa den samme Dag og maaske paa den samme Time havde den samme Tanke, det ærede Medlem i Aarhus og jeg i København. Naar de Herrer ville se i den trykte Bog om Forhørene, ville De se, at der findes to Breve af 12. August 1907, det ene er et Brev fra det ærede Medlem til mig, hvori han begærer en Undersøgelse, og det andet er et Brev fra mig til Overretsassessor Schrøder, om han vil foretage en saadan Undersøgelse. Den Gang, jeg fik det ærede Medlems Brev, den 13. August om Morgen, det var en Tirsdag, var Overretsassessor Schrøder allerede Mandag Aften rejst af Sted til Jylland for at begynde paa Undersøgelsen. Det ses altsaa, at det ærede Medlem og jeg paa samme Dag have haft ganske den samme Tanke; derfor synes det mig at være underligt, at det ærede Medlem ikke har haft den Tanke paa et tidligere Tidspunkt, at det ærede Medlem, naar det slet ikke i særlig Grad var ham om at gøre at vække Opsigt eller rejse en offentlig Agitation, saa ikke, naar han ikke kunde komme til Rette med Bestyrelsen for dette Børnehjem, straks den Gang henvendte sig til Justitsministeriet. Saa vilde det ærede Medlem endda have opnaaet det, at han havde kunnet

paaberaabe sig, at det var paa hans Initiativ, at det søvnige Justitsministerium havde sat sig i Bevægelse. Imidlertid, det vilde det ærede Medlem ikke, da han havde tabt Tilliden til mig, fordi jeg i Flakkebjergsagen havde holdt med Mortensen. Men det er jo slet ikke rigtigt. Det er jo ikke længere end et Aars Tid siden, det var vist i sidste Rigsdagssamling, at vi forhandlede denne Sag her i Tinget, og der er dog ingen, der kan have glemt, at det, som jeg den Gang udtalte, var, at Forhørene i Flakkebjergsagen oplyste, at Mortensen ved Lejligheder havde haft en alt for haard Haand og havde straffet alt for rask, men at de i det hele og store ikke indeholdt saadanne Oplysninger mod Mortensen, at Ministeriet paa Grundlag deraf kunde, naar han blev indstillet af det private Selskab, som ejer Flakkebjerg, nægte ham Anerkendelse. Men jeg føjede udtrykkelig til, at hvis der var Tale om at ansætte Mortensen i Stillingen som Forstander for en Statsanstalt, hvis der altsaa var Tale om at udnævne ham til en Stilling, hvor Udnævnelsesretten laa i Justitsministeriets Haand, kunde der ikke blive Spørgsmaal om, at jeg vilde vælge Mortensen. Det er det, det ærede Medlem kalder for, at jeg holdt med Mortensen, og gør, at han havde tabt Tilliden til mig. Nu siger det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, det ærede Medlem for Fredericia (L. Rasmussen), at det var dog godt, at Mortensen kom bort, for der var dog vist ikke en eneste i denne Sal, som mente, at Mortensen burde være bleven. Det skal det ærede Medlem ikke være saa sikker paa, at der ikke er en eneste i denne Sal, som mener, at det vilde have været godt, om Mortensen var bleven paa Flakkebjerg. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds (Sabroe) mener det. Det ærede Medlem er meget vred paa Mortensen, naar han taler om ham, men jeg tror ikke, det ærede Medlem er saa vred i sit Hjerte. Der er i den Henseende i den sidste Tid kommet mig noget for Øre, og jeg har derfor ladet Mortensen anmode om at udtale sig om dette Forhold, og jeg har her en Erklæring fra Mortensen af 10. ds., altsaa af Gaars Dato, der lyder saaledes: „Undertegnede, forhenværende Forstander for Flakkebjerg Opdragelsesanstalt, J. Chr. Mortensen erklærer herved, at Folketingsmand Sabroe en Søndag i Slutningen af Januar Maaned 1907 kom ned og besøgte mig paa Flakkebjerg. Han udtalte blandt andet da, at jeg, saafremt han kunde